

Sygn. akt III CNP 4/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi R. W. i E. L.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w N.
z dnia 9 listopada 2010 r., sygn. akt III [...]
wydanego w sprawie z powództwa H. D. i in. ,
przeciwko R. W., E. L. i J. G.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 lutego 2013 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2010 r. Sąd Rejonowy w Z. oddalił powództwo H. D. [...], skierowane przeciwko przeciwko [...] o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym.

Na skutek apelacji powodów, Sąd Okręgowy w N. wyrokiem z dnia 9 listopada 2010 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uzgodnił treść księgi wieczystej nr [...] prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Z. z rzeczywistym stanem prawnym przez wykreślenie w dziale III tej księgi wpisu służebności przejazdu, przechodu, prowadzenia rur wodociągowych, kanalizacyjnych i przewodów elektrycznych północnym skrajem parceli I. kat 10219/56, obecnie dz. ewid. nr 421, na rzecz każdorazowych właścicieli dz. ewid. nr 420 powstałej z parceli 10168/13 i bud. 3327,
- uzgodnił treść księgi wieczystej nr [...] prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Z. z rzeczywistym stanem prawnym przez wykreślenie w dziale I – SP prawa przejazdu, przechodu, prowadzenia rur wodociągowych, kanalizacyjnych i przewodów elektrycznych północnym skrajem parceli I. kat 10219/56, obecnie dz. ewid. nr 421, na rzecz każdorazowych właścicieli dz. ewid. nr 420, powstałej z parceli 10168/13 i bud. 3327 i orzekł o kosztach procesu.

R. W. i E. L. w dniu 7 listopada 2012 r. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności wyroku Sądu Okręgowego z prawem, a w dniu 10 grudnia 2012 r. dodatkowe pismo, w którym wykazywali, że wzruszenie tego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem powinna zawierać - obok oznaczenia wyroku, od którego jest wniesiona, przytoczenia jej podstaw i ich uzasadnienia, uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wniosku o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem - wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków

prawnych nie było i nie jest możliwe. Wszystkie te wymagania mają charakter konstrukcyjny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich podlega odrzuceniu *a limine*.

Przytoczenie podstaw skargi i ich uzasadnienia polega na wskazaniu naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania z równoczesnym powołaniem przepisów prawa, które miały doznać naruszenia i wyjaśnieniu, na czym zarzucane naruszenie polegało. Odrębnym wymaganiem jest wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, ustawodawca bowiem wyraźnie oddzielił podstawy skargi od przepisów prawa, z którymi wyrok jest niezgodny (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 1/06, nie publ., z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, nie publ., z dnia 2 marca 2006 r., IV CNP 16/06, nie publ. i z dnia 26 lipca 2006 r., IV CNP 68/06, nie publ.).

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 9 listopada 2010 r. skarżący wskazali na naruszenie art. 20 i 22 dekretu z dnia 11 października 1946 r. - Prawo rzeczowe (Dz.U. Nr 57, poz. 319 ze zm.), art. 74, 115 i 116 ustawy z dnia 8 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.) oraz art. XXXIX przep. wprowadz. k.c. i wyjaśnili, na czym - ich zdaniem - to naruszenie polegało. Nie wskazali natomiast przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny ani nie wykazali, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. To ostatnie wymaganie uzupełnili w piśmie złożonym w dniu 10 grudnia 2012 r., lecz dokonane uzupełnienie nie mogło odnieść zamierzonego skutku z tej przyczyny, że nastąpiło po upływie dwuletniego terminu do wniesienia skargi, przewidzianego w art. 424⁶ § 1 k.p.c.

Oznacza to, że skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 5 k.p.c. i z tej przyczyny ulega odrzuceniu, zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c.